

In Fjällbacka is een man spoorloos verdwenen. Aanvankelijk levert het politieonderzoek van Patrik Hedström en zijn collega's niets op, maar vier maanden later wordt hij alsnog gevonden: vastgevroren in het ijs. Hij is vermoord.

In dezelfde periode ontvangt een kennis van het slachtoffer, schrijver Christian Thydell, anonieme dreigbrieven. Erica Falck, die bevriend is met de jonge schrijver, maakt zich grote zorgen. Ze laat een van de brieven aan Patrik zien, die beseft dat Christian in groot gevaar is.

Camilla Läckberg (1974) was econome tot ze doorbrak als schrijfster. Haar thrillers over Patrik Hedström en Erica Falck hebben een groot lezerspubliek gevonden; ze worden in 55 landen uitgegeven. In enkele jaren tijd is Läckberg ook in Nederland uitgegroeid tot een van de bestverkopende Zweedse thrillerauteurs.

★★★★ 'Spannend, mooi geschreven met goed uitgewerkte personages.' – *De Telegraaf*

'En weer maakt Läckberg haar bijnaam "koningin van de femi-crime" waar. Ook *Zeemeermin* is een smakelijke mix van bloedstollende spanning en herkenbaar familie-lief-en-leed.'

– *Noordhollands Dagblad*

Van Camilla Läckberg verscheen
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Ijsprinses
Predikant
Steenhouwer
Zusje
Oorlogskind
Zeemeermin
Vuurtorenwachter
Engeleneiland
Leeuwentemmer

Sneeuwstorm en amandelgeur – verhalen

Camilla Läckberg

Zeemeermin

Vertaald uit het Zweeds door
Elina van der Heijden en
Wiveca Jongeneel

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze uitgave kwam mede tot stand
dankzij een subsidie van het Swedish Arts Council.

Dit is een speciale uitgave van Bruna B.V.

Eerste druk 2010

Tiende druk 2015

ISBN 978 90 263 3273 9

© 2008 Camilla Läckberg

First published by Bokförlaget Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden

© 2010 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam,

Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel

via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Oorspronkelijke titel *Sjöjungfrun*

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie van Half Machine Café door Mathias Vejerslev

Foto auteur © Bingo Rimér

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Martin,
'I wanna stand with you on a mountain'

Proloog

Hij had geweten dat het vroeg of laat weer boven zou komen. Zoiets viel gewoon niet te vergeten. Elk woord had hem dichter bij het onnoembare, het verschrikkelijke gebracht, dat hij al die jaren geprobeerd had te verdringen.

Nu kon hij niet langer vluchten. Hij voelde hoe de ochtendlucht zijn longen vulde terwijl hij zo snel liep als hij maar kon. Zijn hart ging tekeer in zijn borst. Hij wilde er niet heen, maar hij moest. Daarom had hij besloten het aan het toeval over te laten. Als er iemand was zou hij het vertellen. Was er niemand, dan zou hij doorlopen naar zijn werk alsof er niets was gebeurd.

Maar de deur werd geopend toen hij aanklopte. Hij stapte naar binnen en kneep zijn ogen half dicht in het schemerdonker. De persoon die voor hem stond, was niet degene die hij had verwacht aan te treffen. Het was iemand anders.

Haar lange haar bewoog ritmisch heen en weer toen hij achter haar aan liep naar de volgende kamer. Hij begon te praten, stelde vragen. Zijn gedachten tolden rond, rond. Niets was wat het leek te zijn. Het was verkeerd, maar toch goed.

Plotseling zweeg hij. Zijn middenrif was met zo'n enorme kracht door iets getroffen dat zijn woorden doormidden werden gebroken. Hij keek omlaag en zag het bloed uit zijn lichaam sijpelen toen het mes uit de wond gleed. Daarna volgde een nieuwe stoot, nieuwe pijn. En het scherpe voorwerp dat in zijn lichaam bewoog.

Hij begreep dat alles voorbij was. Dat het hier zou eindigen, hoewel hij nog steeds zoveel te doen, te zien, te beleven had. Tegelijk

school hierin een soort rechtvaardigheid. Hij had het goede leven dat hij had geleid, alle liefde die hij had ontvangen, niet verdiend. Niet na wat hij had gedaan.

Toen de pijn al zijn zintuigen had verdoofd en het mes niet langer bewoog, kwam het water. De schommelende beweging van een boot. En toen hij door de koude zee werd omsloten, voelde hij niets meer.

Het laatste dat hij zich herinnerde, was haar haar. Het lange, donkere haar.

‘Het is nu al drie maanden geleden! Waarom vinden jullie hem niet?’

Patrik Hedström keek naar de vrouw tegenover zich. Elke keer dat hij haar zag, zag ze er vermoeder en zwakker uit. Ze kwam elke week naar het politiebureau in Tanumshede. Elke woensdag. Dat deed ze sinds haar man begin november was verdwenen.

‘We doen wat we kunnen, Cia. Dat weet je.’

Ze knikte zonder iets te zeggen. Haar handen beefden op haar schoot. Toen keek ze hem aan met ogen vol tranen. Het was niet de eerste keer dat Patrik haar zo zag.

‘Hij komt niet terug, hè?’ Nu trilden niet alleen haar handen maar ook haar stem, en Patrik moest zich inhouden om niet op te staan, rond het bureau te lopen en zijn armen om de broze vrouw heen te slaan. Hij moest zich professioneel gedragen, al druiste dat tegen zijn beschermersinstinct in.

Hij dacht even na over zijn antwoord. Uiteindelijk haalde hij diep adem en zei: ‘Nee, ik denk het niet.’

Ze vroeg niet verder. Maar hij zag dat zijn woorden alleen maar hadden bevestigd wat Cia Kjellner al wist. Haar man zou niet terugkomen. Op 3 november was Magnus om halfzeven opgestaan, hij had gedoucht, zich aangekleed, zijn twee kinderen en daarna zijn vrouw uitgezwaaid. Even na achten hadden de burens hem het huis zien verlaten op weg naar zijn werk in de fabriek Tanumsfönster. Hij kwam nooit aan bij de collega met wie hij zou meerijden. Ergens tussen zijn huis vlak bij het sportveld en het huis van zijn collega bij de midgetgolfbaan van Fjällbacka verdween hij.

Ze hadden zijn hele leven doorgenomen. Ze hadden een opsporingsbericht doen uitgaan en met meer dan vijftig mensen gesproken, zowel collega's als familieleden en kennissen. Ze hadden gezocht naar schulden die hij had willen ontvluchten, minnaressen, verduistering op zijn werk, naar iets wat kon verklaren waarom een bezadigde veertigjarige man, echtgenoot en vader van twee pubers, op een dag zomaar plotseling verdween. Maar niets. Niets wees erop dat hij naar het buitenland was vertrokken, en er was ook geen geld van de gezamenlijke rekening opgenomen. Magnus Kjellner was in een geest veranderd.

Toen Patrik Cia had uitgelaten klopte hij zachtjes op de deur van Paula Morales' kamer. 'Binnen,' hoorde hij meteen. Hij stapte naar binnen en deed de deur achter zich dicht.

'Was dat zijn vrouw weer?'

'Ja,' antwoordde Patrik met een zucht, terwijl hij tegenover Paula ging zitten. Hij legde zijn voeten op het bureau, maar na een nijldige blik van Paula haalde hij ze snel weer weg.

'Denk je dat hij dood is?'

'Ja, daar ziet het wel naar uit,' zei Patrik. Voor het eerst sprak hij hardop het bange vermoeden uit dat hij al sinds de eerste dagen na Magnus' verdwijning had gehad. 'We hebben alles onderzocht en de man had geen van de gebruikelijke redenen om te verdwijnen. Hij lijkt gewoon van huis te zijn gegaan en daarna... pats-boem weg!'

'Maar geen lijk.'

'Nee, geen lijk,' zei Patrik. 'Waar moeten we zoeken? We kunnen niet de hele zee afdreggen, of alle bossen rond Fjällbacka uitkammen. We kunnen alleen maar duimen en hopen dat iemand hem vindt. Levend of dood. Want ik weet op dit moment echt niet hoe we verder moeten. En ik weet ook niet wat ik moet zeggen als Cia elke week komt in de verwachting dat we vooruitgang hebben geboekt.'

'Dat is gewoon haar manier om ermee om te gaan. Het geeft haar het gevoel dat ze iets doet en niet alleen maar thuis zit te wachten. Ik zou er helemaal gek van worden.' Paula wierp een blik op de foto naast haar computer.

'Ja, ik weet het,' zei Patrik. 'Maar daarom is het nog wel lastig.'

'Ja, natuurlijk.'

Het werd even stil in de kleine kamer en ten slotte stond Patrik op. 'We moeten maar hopen dat hij opduikt. Op de een of andere manier.'

'Ja, er zit niets anders op,' zei Paula. Maar ze klonk net zo ontmoedigd als Patrik.

‘Dikzak.’

‘Dat moet jij zeggen!’ zei Anna met een veelbetekenende blik op de buik van haar zus.

Erica Falck draaide zich zo om dat ze, net als Anna, met haar zij naar de spiegel kwam te staan en ze moest wel instemmen. Allermachtig, wat was ze dik. Ze leek wel één enorme buik, waar voor de vorm nog een beetje Erica bovenop zat. Ze kon het ook voelen. Hiermee vergeleken had ze zich tijdens haar zwangerschap van Maja een wonder van soepelheid gevoeld. Maar deze keer had ze dan ook twee baby’s in haar buik.

‘Ik ben echt niet jaloers op je,’ zei Anna met de brutale eerlijkheid van een jongere zus.

‘Dank je,’ zei Erica en ze stootte Anna aan met haar buik. Anna stootte terug en dat had tot gevolg dat ze beiden hun evenwicht dreigden te verliezen. Ze maaiden met hun armen om weer in balans te komen, maar begonnen toen zo hard te lachen dat ze op de vloer moesten gaan zitten.

‘Dit moet een grap zijn!’ zei Erica en ze veegde een paar tranen uit haar ooghoeken. ‘Zo kun je er gewoon niet uitzien. Ik lijk wel een kruising tussen Barbapapa en die man in die *Monty Python*-sketch die uit elkaar barst als hij een After Eight eet.’

‘Ik ben jouw tweeling eeuwig dankbaar, want naast jou voel ik me een luchtgeest.’

‘Graag gedaan,’ antwoordde Erica, terwijl ze probeerde overeind te komen. Dat lukte niet echt.

‘Wacht, ik zal je helpen,’ zei Anna, maar ook zij verloor de strijd tegen de zwaartekracht en belandde weer met een plof op haar achterwerk. Ze keken elkaar met een blik van verstandhouding aan en riepen vervolgens in koor: ‘Dan!’

‘Wat is er aan de hand?’ hoorden ze van beneden.

‘We kunnen niet overeind komen!’ antwoordde Anna.

‘Wat zeg je?’ zei Dan.

Ze hoorden hem de trap op komen, waarna hij naar de slaapkamer liep waar zij zich bevonden.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vroeg hij geamuseerd toen hij zijn partner en zijn schoonzus op de vloer voor de wandspiegel zag zitten.

‘We kunnen niet overeind komen,’ zei Erica met zoveel waardigheid als ze maar kon opbrengen en ze strekte een hand naar hem uit.

‘Wacht even, dan haal ik de vorkhefruck,’ zei Dan en hij deed alsof hij weer naar beneden wilde gaan.

‘Kijk uit, jij,’ zei Erica, terwijl Anna zo hard lachte dat ze op haar rug moest gaan liggen.

‘Oké, oké, misschien lukt het wel.’ Dan pakte Erica’s hand om haar omhoog te trekken. ‘Aj, o, ja!’

‘Je mag de geluidseffecten wel achterwege laten, hoor.’

Erica kwam moeizaam overeind.

‘Jemig, wat ben jij dik,’ barstte Dan uit en Erica gaf hem een tik op zijn arm.

‘Dat heb je inmiddels al wel honderd keer gezegd, en je bent niet de enige. Ik zou het fijn vinden als je ophield daarover te zeuren. Help liever je eigen dikzak.’

‘Met liefde.’ Dan trok ook Anna overeind en gaf haar meteen een dikke zoen op haar mond.

‘Naar huis, jullie,’ zei Erica en ze gaf Dan een por in zijn zij.

‘We zijn al thuis,’ zei Dan en hij gaf Anna nog een zoen.

‘Dat is waar, misschien dat we ons nu kunnen concentreren op de reden waarom ik hier ben,’ zei Erica en ze liep naar de klerenkast van haar zus.

‘Ik snap niet waarom je denkt dat ik je kan helpen,’ zei Anna, die achter Erica aan waggelde. ‘Volgens mij heb ik niets dat jou past.’

‘Maar wat moet ik dan doen?’ Erica keek naar de kleren op de han-

gers. ‘Vanavond heeft Christian zijn boekpresentatie en het enige alternatief dat ik heb is Maja’s indianentent.’

‘Oké, we vinden er wel iets op. De broek die je aanhebt ziet er goed uit en volgens mij heb ik een bloes die je misschien past. Hij was mij in elk geval een beetje te groot.’

Anna pakte een lila tuniek met borduursels uit de kast. Erica trok haar T-shirt uit en met Anna’s hulp kreeg ze de tuniek over haar hoofd. Het was moeilijker om hem rond haar buik te krijgen – het was alsof je een worst stopte – maar het lukte. Ze draaide zich om naar de spiegel en inspecteerde zichzelf kritisch.

‘Je ziet er prachtig uit,’ zei Anna en Erica gaf haar een grommend antwoord. Met haar huidige lichaamsomvang klonk ‘prachtig’ als een utopie, maar ze zag er in elk geval redelijk fatsoenlijk en bijna feestelijk gekleed uit.

‘Hij is oké,’ zei ze en ze probeerde zelf de tuniek uit te trekken. Maar die poging moest ze staken en ze liet zich door Anna helpen.

‘Waar wordt het feest gehouden?’ vroeg Anna, terwijl ze de tuniek gladstreek en hem weer op een kleeerhanger hing.

‘In Stora Hotellet.’

‘Wat aardig van de uitgeverij om een boekpresentatie te organiseren voor een debutant,’ zei Anna en ze liep naar de trap.

‘Ze zijn helemaal lyrisch. En voor een debuutroman zijn er al heel veel exemplaren aan de winkels verkocht, dus ze doen het graag. Er schijnt ook veel pers te komen, heb ik van de uitgever gehoord.’

‘Wat vind je zelf van het boek? Ik neem aan dat je het mooi vindt, anders zou je het toch niet hebben aanbevolen bij de uitgeverij. Maar hoe goed is het?’

‘Het is...’ Erica dacht na terwijl ze voorzichtig achter haar zus de trap afliep. ‘Het is magisch. Donker en mooi, verontrustend en sterk en... ja, magisch is de beste manier waarop ik het kan beschrijven.’

‘Christian is zeker dolgelukkig?’

‘Eh, ja.’ Erica aarzelde. Ze liep naar de keuken en ging met het koffiezetapparaat in de weer alsof ze thuis was. ‘Ik neem aan van wel. Tegelijk...’ Ze stopte om de tel niet kwijt te raken terwijl ze koffie in het filter schepte. ‘Hij was enorm blij toen het boek werd aangenomen, maar het lijkt alsof het schrijven van het boek iets heeft opgerakeld.’

Het is moeilijk... eigenlijk ken ik hem niet zo goed. Ik weet niet precies waarom hij mij vroeg, maar natuurlijk wilde ik hem helpen toen hij advies wilde hebben. Hoewel ik zelf geen romans schrijf, heb ik wel een zekere ervaring met het bewerken van manuscripten. En in het begin ging alles hartstikke goed, Christian was positief en stond open voor al mijn suggesties. Op het eind trok hij zich soms echter terug als ik over bepaalde dingen wilde praten. Ik kan het niet goed uitleggen. Hij is wel een beetje excentriek van aard, misschien komt het daar gewoon door.'

'Dan heeft hij in elk geval het goede beroep gevonden,' zei Anna doodernstig, en Erica draaide zich naar haar om.

'Dus nu ben ik niet alleen dik, maar ook excentriek?'

'En verstrooid.' Anna knikte naar het koffiezetapparaat dat Erica net had aangezet. 'Het gaat makkelijker als je er ook water in doet.'

Het apparaat pufte instemmend, en met een grimmige blik naar haar zus zette Erica het uit.

Ze verrichtte alle huishoudelijke klusjes mechanisch. Ze zette de afwas in de vaatwasser na eerst de borden en het bestek te hebben afgespoeld, ze haalde de etensresten met haar hand uit de gootsteen, die ze vervolgens met de afwasborstel en een beetje afwasmiddel schoonmaakte. Daarna maakte ze de vaatdoek schoon, wrong hem uit en haalde hem over de keukentafel om de kruimels en jamklodders weg te vegen.

'Mama, mag ik naar Sandra?' Elin kwam de keuken in en aan de uitdagende blik van het vijftienjarige meisje was te zien dat ze al van een negatief antwoord uitging.

'Je weet dat dat niet kan. Opa en oma komen vanavond.'

'Ze zijn hier tegenwoordig zo vaak, waarom mag ik dan nooit weg?' Haar stem schoot omhoog en kreeg die zeurderige toon waar Cia zich zo aan ergerde.

'Ze willen Ludvig en jou zien. Je snapt toch wel dat het ze verdriet doet als jullie niet thuis zijn?'

'Maar het is zo saai! En oma begint altijd te huilen, en dan zegt opa dat ze moet ophouden. Ik wil naar Sandra. Iedereen gaat erheen.'

'Overdrijf je nou niet een beetje?' zei Cia, terwijl ze de vaatdoek

uitspoelde en die weer over de kraan hing. ‘Ik geloof niet dat “ieder-een” daar zal zijn. Je moet maar een andere avond gaan, niet als opa en oma komen.’

‘Papa zou het wél goed hebben gevonden.’

Het was alsof Cia’s longen zich samentrokken. Ze kon dit niet aan. Op dit moment kon ze haar dochters woede en koppigheid niet aan. Magnus zou hebben geweten hoe hij hiermee om moest gaan. Hij zou hebben geweten wat hij met deze situatie, met Elin aan moest. Zelf kon ze het niet. Niet alleen.

‘Papa is hier nu niet.’

‘Waar is hij dan?’ schreeuwde Elin en ze begon te huilen. ‘Is hij er-vandoor gegaan? Hij had zeker genoeg van jou en je gezeur. Stomme trut!’

Het werd helemaal stil in Cia’s hoofd. Het was alsof alle geluiden plotseling verdwenen en alles om haar heen in een grijze nevel veranderde.

‘Hij is dood.’ Haar stem klonk alsof die ergens anders vandaan kwam, alsof een vreemde die woorden had gesproken.

Elin staarde haar aan.

‘Hij is dood,’ herhaalde Cia. Ze voelde zich merkwaardig kalm, alsof ze boven zichzelf en haar dochter zweefde en alles alleen maar vredig gadesloeg.

‘Je liegt,’ zei Elin en haar borstkas bewoog op en neer alsof ze kilo-meters had hardgelopen.

‘Ik lieg niet. De politie denkt het. En ik weet dat het zo is.’ Toen ze zichzelf hoorde praten, wist ze hoe waar het was. Ze had geweigerd het in te zien, had zich vastgeklampt aan de hoop. Maar de waarheid was dat Magnus dood was.

‘Hoe kun je dat nou weten? Hoe kan de politie dat weten?’

‘Hij zou ons niet zomaar hebben verlaten.’

Elin schudde haar hoofd om te verhinderen dat haar moeders woorden houvast kregen. Maar Cia zag dat haar dochter het ook wist. Magnus zou nooit zomaar weggaan.

Ze liep het kleine stukje over de keukenvloer en sloeg haar armen om haar dochter heen. Elin verzette zich even, maar ontspande toen en liet zich omarmen, liet zich klein worden. Cia streek over haar

haar, terwijl Elin steeds harder huilde.

‘Stil maar,’ zei ze kalmerend en ze voelde hoe haar eigen kracht op een vreemde manier weer groeide, terwijl die van haar dochter juist afbrokkelde. ‘Ga vanavond maar naar Sandra. Ik leg het wel aan opa en oma uit.’

Ze realiseerde zich dat zij vanaf nu degene was die alle beslissingen moest nemen.

Christian Thydell bekeek zichzelf in de spiegel. Soms wist hij niet goed hoe hij zich tot zijn uiterlijk moest verhouden. Hij was veertig. Op de een of andere manier waren de jaren omgevlogen en nu keek hij naar een man die niet alleen volwassen was, maar zelfs grijze haren bij de slapen begon te vertonen.

‘Wat zie je er goed uit.’ Christian schrok even toen Sanna achter hem verscheen en haar armen om zijn middel sloeg.

‘Je laat me schrikken. Je moet niet zo aan komen sluipen.’ Hij maakte zich los uit haar omhelzing en voordat hij zich omdraaide zag hij nog net haar teleurgestelde blik in de spiegel.

‘Sorry.’ Ze ging op het bed zitten.

‘Jij ziet er ook mooi uit,’ zei hij en hij voelde zich nog schuldiger toen hij zag dat het complimentje haar ogen deed stralen. Tegelijkertijd raakte hij geïrriteerd. Hij verafschuwde het als ze zich als een jonge hond gedroeg die bij de geringste aandacht van het baasje begon te kwispelen. Zijn vrouw was tien jaar jonger dan hij, maar soms had hij het gevoel dat ze wel twintig jaar scheelden.

‘Kun je me helpen met mijn stropdas?’ Hij liep naar haar toe en zij stond op en strikte geroutineerd zijn das. De knoop was meteen bij de eerste poging perfect en ze deed een pas naar achteren om het resultaat te bekijken.

‘Je zult vanavond succes hebben.’

‘Hm...’ zei hij, vooral omdat hij niet goed wist wat ze verwachtte dat hij zou zeggen.

‘Mama! Nils heeft me geslagen!’ Melker kwam aangerend alsof hij door een roedel wilde wolven werd nagezeten, en met vingers die nog vies waren van het eten pakte hij het eerste het beste beet dat veiligheid bood: Christians benen.

‘Verdomme!’ Christian duwde zijn vijfjarige zoontje ruw opzij. Maar het was al te laat. Beide broekspijpen vertoonden ter hoogte van de knie duidelijke ketchupsporen, en hij deed zijn best zijn kalmte te bewaren. De laatste tijd kostte hem dat steeds meer moeite.

‘Kun je niet beter op de kinderen letten?’ snauwde hij, terwijl hij demonstratief zijn broek open knoopte om een andere aan te trekken.

‘Ik krijg de vlekken er wel uit,’ zei Sanna, terwijl ze achter Melker aan liep, die inmiddels met zijn vieze vingers op weg was naar het bed.

‘En hoe wil je dat doen als ik er over een uur moet zijn? Ik moet een andere broek aantrekken.’

‘Maar...’ Sanna had tranen in haar stem.

‘Pas liever op de kinderen.’

Sanna knipperde bij elke lettergreep met haar ogen, alsof hij haar had geslagen. Zonder iets te zeggen pakte ze Melker beet en duwde hem de slaapkamer uit.

Toen ze was vertrokken ging Christian zwaar op het bed zitten. Vanuit zijn ooghoek zag hij zichzelf in de spiegel. Een verbeterde man. Gekleed in colbert, overhemd, stropdas en onderbroek. Ineengezakt alsof alle zorgen van de wereld op zijn schouders rustten. Hij rechtte onderzoekend zijn rug en duwde zijn borst naar voren. Dat zag er meteen een stuk beter uit.

Dit was zijn avond. Die kon niemand van hem afpakken.

‘Heb je nog nieuws?’ Gösta Flygare hief met een vragend gezicht de koffiekkan op naar Patrik, die net de kleine keuken van het politiebureau was binnengestapt.

Patrik knikte om aan te geven dat hij wel een kopje lustte en ging aan de tafel zitten. Ernst, die hoorde dat er koffie zou worden gedronken, kwam aangesjokt en ging onder de tafel liggen in de hoop dat er wat lekkers naar beneden zou vallen dat hij snel kon oppeuzelen.

‘Alsjeblieft.’ Gösta zette een kop zwarte koffie voor Patrik neer en ging tegenover hem zitten.

‘Je ziet wat bleek om de neus,’ zei hij en hij keek zijn jongere collega indringend aan.

Patrik haalde zijn schouders op. ‘Ik ben alleen een beetje moe. Maja slaapt tegenwoordig slecht en is opstandig. En Erica is om begrijpelijke redenen behoorlijk kapot. We hebben het momenteel nogal zwaar thuis.’

‘En het zal alleen maar erger worden,’ constateerde Gösta droog.

Patrik begon te lachen. ‘Ja, Gösta, het zal alleen maar erger worden.’

‘Maar je bent dus niet meer over Magnus Kjellner te weten gekomen?’ Gösta liet onopvallend een koekje onder de tafel zakken en Ernst trommelde gelukzalig met zijn staart op Patriks voeten.

‘Nee, niets,’ antwoordde Patrik en hij nam een slok koffie.

‘Ik zag dat ze weer op het bureau is geweest.’

‘Ja, ik had het er net nog met Paula over. Het lijkt wel een soort dwangmatig ritueel. Maar zo vreemd is het niet. Wat moet je doen als je man zomaar verdwijnt?’

‘Misschien zouden we met meer mensen moeten praten,’ zei Gösta en hij liet nog een koekje onder de tafel zakken.

‘Met wie dan?’ Patrik hoorde hoe geïrriteerd hij klonk. ‘We hebben met de familie gepraat, met zijn vrienden, we hebben de mensen die bij hem in de buurt wonen gesproken, we hebben affiches opgehangen en in de plaatselijke pers om inlichtingen gevraagd. Wat kunnen we nog meer doen?’

‘Het is niets voor jou om ergens in te berusten.’

‘Nee, maar als jij weet wat we moeten doen, dan hoor ik het graag.’ Patrik had meteen spijt van zijn bruuske toon, maar Gösta leek het niet verkeerd op te vatten. ‘Het is vreselijk om te zeggen, maar eigenlijk hoop ik dat hij dood opduikt,’ voegde hij er vriendelijker aan toe. ‘Ik ben ervan overtuigd dat we dan pas te weten komen wat er is gebeurd. Ik durf er wat om te verwedden dat hij niet uit vrije wil is verdwenen, en als we een lichaam hebben, hebben we tenminste iets om mee aan de gang te gaan.’

‘Ja, je hebt gelijk. Het is een vreselijke gedachte dat de man ergens aanspoelt of in een bos wordt gevonden. Maar ik heb hetzelfde gevoel als jij. En het moet verschrikkelijk zijn om...’

‘Om het niet te weten, bedoel je?’ zei Patrik en hij verschoof zijn voeten; die waren nogal bezweet geraakt omdat Ernst er met zijn warme achterste op had gelegen.

‘Stel je voor dat je geen idee hebt waar de man van wie je houdt heen is gegaan. Voor ouders van wie een kind is verdwenen geldt hetzelfde. Er bestaat een Amerikaanse website met verdwenen kinderen. Pagina na pagina met foto’s en opsporingsberichten. Verschrikkelijk, dat is het enige dat ik kan zeggen.’

‘Ik zou het nooit overleven,’ zei Patrik. Hij zag zijn drukke dochtertje voor zich, en de gedachte dat hij haar zou kwijtraken was ondraaglijk.

‘Waar hebben jullie het over? Het lijkt wel of hier een begrafenis aan de gang is.’ Annika’s opgewekte stem brak de stilte die was gevallen. Ze kwam bij hen aan tafel zitten. Het jongste lid van het bureau, Martin Molin, volgde even later – naar de keuken gelokt door alle stemmen en de geur van koffie. Hij was voor vijftig procent met vaderschapsverlof en greep elke gelegenheid aan om zijn collega’s te zien en volwassen gesprekken te voeren.

‘We hadden het over Magnus Kjellner,’ zei Patrik op een toon die aangaf dat dat onderwerp nu was afgesloten. Om dat nog verder te benadrukken begon hij over iets anders te praten. ‘Hoe gaat het met de kleine meid?’

‘We hebben gisteren nieuwe foto’s gekregen,’ zei Annika en ze pakte een paar foto’s uit de zak van haar vest.

‘Kijk eens hoe groot ze is geworden.’ Ze legde de foto’s op tafel en Patrik en Gösta bekeken ze om de beurt. Martin had die ochtend al een privévoorstelling gekregen.

‘Wat een mooi kindje,’ zei Patrik.

Annika knikte instemmend. ‘Ze is nu tien maanden.’

‘Wanneer mogen jullie haar gaan halen?’ vroeg Gösta met oprechte belangstelling. Hij was zich er terdege van bewust dat Annika en Lennart door zijn toedoen serieus over adoptie waren gaan praten, dus in zekere zin beschouwde hij het meisje op de foto’s als iemand die ook een beetje van hem was.

‘De berichten verschillen een beetje,’ antwoordde Annika. Ze pakte de foto’s en stopte ze voorzichtig in haar zak. ‘Over een paar maanden, denk ik.’